

DIALOG DIREKT #49

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Ena dagen har Göteborg den högsta temperaturen i Europa. Någon dag senare snöar det för fullt. Man kan verkligen tala om ostabilt väder.

Det har varit nästan lika omtumlande för mig att starta som egen företagare. Det är en månad sedan jag slutade min anställning. Det har varit ganska fullt upp med nya saker att komma in i. Det har även varit en större efterfrågan på mina tjänster än jag hade väntat mig. Från flera kunder har jag fått tecken på uppskattning till att jag erbjuder ett alternativ till storföretaget. Framför allt känns det roligt och spännande att börja som egen. Det är en utmaning och det öppnar möjligheter att prova nya grepp. Samtidigt märker jag att man som företagare har ett friare ekonomiskt klimat än som anställd. Det finns större valfrihet och även större frestelser till att missbruka systemet. Vi får ju också dagligen tecken på hur utbredd fusket är i samhället. Det behövs verkligen en ny våg av ärlighet och osjälviskhet.

Jag känner mig friare i och med att ingen kan diktera till mig vad jag skall göra. Visserligen är det en ekonomisk press så här i början, men på sikt vill jag se på företaget som mitt tältmakeri. Jag tror att det blir lättare att komma ifrån för att göra annat, t.ex. insatser för MRA när det känns riktigt.

Det blir en bra övergång till det första brevet. *Gunnar Wieselgren* sände mig något som *Finn-Harald* hade delat ut i samband med ett samtalsforum på Alnäs. Det har att göra med min plan kontra Guds plan.

Sluta planera!

Det som kännetecknar människor som kapitulerat för Gud är att de planerar mindre. I stället för att planera lyssnar de och väntar. De följer planer som

de tar emot genom att lyssna till en Vished som inte är deras egen. De väntar tills de får veta vad som måste göras, och så gör de det.

Är det inte dårskap att ständigt planera, när vi varken vet vilket som är rätt mål eller vilka vägar som leder till målet? Vi planerar för att lösa problem, men i regel vet vi inte om vilket vårt egentliga problem är.

Planerandet är ofta en form av försvar. Vi vill utöva kontroll över en farlig, hotande framtid. Vi försöker programmera framtiden för att vara säkra på att den inte skall förinta oss. Vi vill försäkra oss om att ha tillräckligt med förråd så att vi inte lider nöd. Och vi tror att vi har lärt oss tillräckligt i det förflutna för att med klokhet kunna styra framtiden. Det är alltid våra tidigare erfarenheter som avgör hur vi planlägger framtiden. På så sätt blockerar vi utvecklingen. Det kan aldrig ske något riktigt nytt eftersom det alltid är våra gamla erfarenheter som dikterar våra beslut.

Vi försvarar oss emot verkligheten. Mot glädje, frid och frihet. vi vill ta skaparmakten i egna händer i stället för att låta den vila i Guds händer. Vi borde lära oss att ta emot Guds planer. De är alltid goda, kärleksfulla.

Om vi måste planera skall vi få veta det. Men planer man lyssnar sig fram till brukar skilja sig från planer man tänker ut själv.

Vill vi absolut skydda oss, skall vi komma ihåg att det enda riktiga skyddet är en total tillit till Gud i nuet. Då är vi effektivt skyddade mot alla faror. Denna tillit ger Gud friheten att själv styra och utforma framtiden.

Allt vårt försvar har hindrat Gud från att ge sig själv till oss. Försvarslöshet är det enda som fordras för att sanningen skall lysa fram. Så snart vi slutar försvara oss mot ljuset, strömmar ljuset in i oss och blir vi "ljus i Herren" (Ef. 5:8).

(ur 'Natten är mitt ljus' av Wilfrid Stinissen)

Månadens böneämne

Situationen i f.d. Jugoslavien. Kriget startar upp på nytt när människorna behöver fred. Det skulle även ge hopp för världen om vi på vår kontinent kunde demonstrera ett fredligt sätt att lösa konflikter.

Jag fäste mig vid meningen: "*De väntar tills de får veta vad som måste göras, och så gör de det.*"

Jag upplever verkligheten så att det hela tiden är saker som "måste göras". Men, det kanske ändå är så att jag har valt dessa. Det är ju inte så att alla de saker som jag måste göra enbart tar av min tid, de ger mig ju också en känsla av betydelse, av att uträtta något, ett berättigande. Den enkla sanningen är att om mängden "saker som måste göras" är för stor, då finns inget utrymme för Gud att använda mig. Där har vi en relevant utmaning för dagens samhälle.

Nästa brev kom som en kommentar till DD 47 från *Silas Rydgård*. Den hade egentligen hört hemma i det förra numret, men här kommer den.

Det är smittsamt när en människa som du känner sig fri. En fri människa sprider hopp omkring sig. Det är tydligt, att du gör det. Du märker, att andra uttrycker en längtan efter frihet. Kan du berätta för dem, vad som gett dig frihet? Är det inte ditt beslut att leva efter en riktpunkt som osjälviskhet? Du känner med dig, att dina motiv är rena. Du vet med dig, att det är osjälviskt. Alltså är det något som är riktigt. I fromma termer uttryckt: det är Guds vilja, Guds ledning. Det är ett uttryck för en levande tro. "Where God guides, He provides". Du anar, att du själv och hela familjen kommer att få materiellt, vad ni behöver. Dina gamla arbetskamrater avundas dig. Du har en möjlighet som aldrig förr att ge dem svar, visa vägen till frihet.

Men anonyma inlägg i DD är motsatsen till det som ger hopp om frihet. En anonym skribent är ofri. Vår uppgift är att hjälpa alla som gömmer sig bakom anonymitet, till samma slags frihet som Jesus och Frank Buchman gjorde. Kvinnan vid Sykars brunn i Samaria blev efter samtalet med Jesus så fri, att hon gick ut i hela staden och ropade ut sanningen om sig själv och om hur hon hade levat. Hon ville, att alla i staden skulle få uppleva samma slags frihet.

Dessutom, är det möjligt att föra en dialog mellan personer som är anonyma? Anonyma inlägg

gör, att rubriken DIALOG DIREKT måste ändras.
Silas

Silas faxade också över en rapport från en föreställning av Stegen, som de haft i sin kyrka. Det började som en läsning av denna korta men kärnfulla pjäs av *Peter Howard*. Det växte sedan fram till att ungdomar i kyrkan gjorde en föreställning av pjäsen. Silas skriver:

STEGEN satte denna söndag Guds ljus på ljusstaken. Samhällssituationen blev belyst utifrån enkla vardagliga ställningstaganden hos mödrar, fäder och barn med konsekvenser i politiskt och ekonomiskt liv. Det ljus, som släpptes fram gjorde det lättare för alla att under kommande dagar leva efter samvetet (Guds vilja) — ärligt, rent och osjälviskt. "Mannen med väskan" visade, att det finns "en god väg", och att det finns EN som gått den. Han dödades på en kors — men lever. Det ger hopp. Personliga beslut av enskilda, som ser STEGEN och öppet delger andra sina beslut är bra. Men de viktigaste besluten av deltagarna är att någon går vidare med att läsa STEGEN eller med att få den spelad igen. Varje läsning och varje uppförande av en pjäs som denna förändrar grundvärderingarna i samhället och gör livet lättare för dem, som vill gå "den goda vägen" och skapa ett samhälle som är samvetsstyrt och präglat av Jesu anda.

Silas

Det har inte kommit några kommentarer eller förslag till detta med böneämnen. Hör av er. Det var allt för denna gången.

Näste nummer kommer i juni men sedan blir det ett uppehåll till augusti.